PENSEO

N-ro 170

Dec./2005

Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski,1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 16-a jaro http://www.elerno.net/penseo/penlisto.htm

Hosemo

AL S-RO WANG CHONGFANG

Majuskla giganto, plenumis mem nur vi l' unikan laboron
Obstine kun ies konfido montrante vivantan valoron.
Dezerte marŝadis multoble penige vi kiel kamelo,
En jaroj pasintaj surmare navigis vi kiel solvelo.

Se vi ne forlasus l' ideon junecan ja kiel poeton,
Tra l' mondo do via mirinda versaro ebligus vin fama.
Antaŭen por sankta afero vi forte daŭrigas l' stafeton.
Meditu ni ĉiuj, do kial eĉ mankas la ĝojo aklama.

Absurda tragiko eĉ kaŝe okazis en nuna Ĉinio.
Jubilis pro falsaj aspektoj nur homoj por sia honoro.
Silente en valo profunda parfumas vi kiel lilio

Talenton elstaran vi havas, sed restas postscena sufloro.
Registras ni vin en l' eposon, ke kun l' Esperanto-misio
Oferas sindone vi ĉion samkiel honesta pastoro.

Sopiro al s-ro Dai Liming

Foren,
Foren...
Vi kaŝis memoren.
Kiu restos krome
kun mi sola dome?
Medo,
Medo
Kaj velka bukedo.

Vualado

Zhang Shiming

krepusko ja povas vuali vilaĝon
Sed ne la kvakadon de ranoj

neĝego ja povas vuali la mondon
sed ne la scenon printempan

jen tamen mirinda beleco tamen de virino
— neniu kapablus imagi –
dum unu momento
kiun ŝi elmontras
tre tute facile
vualas la tutan homrondon

esperantigis Laiwei

La Malsama Birdo

Lesishu

kun nigra plumar'kaj longa vosto
mi malsamas ol vi

sola flugas mi al brila estonteco
dum vi jam kutimiĝis
al pogrupa ludo en stratoj
— paseroj jen vi estas
solace ankaŭ mi tre emas
min miksi kun vi are
sed vi senĉese fipepas tuttage
mi emas nur eligi
okazajn pepojn

esperantigis Laiwei

Placo

Chen Xiaoxia

en pluv'
per mia tuta vivo
mi volas la placon trairi

heligas lampoj la mallumon placan
mi vidas
la nudan, fridan haŭton de la placo

la strataj lampoj staras en spaliro
aspektas kiel la okuloj de karuloj
intimaj kaj kvietaj, parolpretaj
ĉu eblus ŝanĝi l' rolojn, mi imagas
la stratajn lampojn iri hejmen solaj
dum sur la plac' mi staru
kun korp' rektigita
prilumi l' vojon por aliaj.

Kanbino ĉe Balustrado

Chen Jianzheng

frumatene nebulo ankoraŭ restadas
enua aero leviĝas el tero
sur stratoj troviĝas kurantoj
sub arboj videblas pensantoj

ŝi, dekkvin- aŭ dekses-jarulo,
starante apud balustrade
etendas brakparon laŭlarĝe
jen kvazaŭ fluganta anĝelo

ĉe la balustrado nur alta malpli ol tri
metrojn
en blanka jupeto
kion ŝi priĝuas
kun la okulparo fermita
la vento leĝera l' knabinajn orelojn
karesas
la birda kantad' plezurigas fascine

la aŭtoj abrupte haltetas ĉi tie
kaj poste hasteme forkuras
kiam mi aŭtstiras ĉi tien
mi ĉion rigardas
la bela vetero, la bona animstato
l' aspiro al vivo
kortuŝas min horojn kaj horojn.

esperantigis Laiwei

Plej Grava Afero

Ebudano

Post mia unua kaj lasta rendevuo proponita de mia amikino, neeltenebla malĝojo ekokupis min. Enĉambriĝinte post mia hejmenreveno, mi mute ĵetis min en la liton ignorante la ameman saluton de mia kara patrino. Ĉe la renkontiĝo kun mia amikino, ŝi senpere esprimis sian korinklinon al mi. Mi do kontraŭvole fordankis ŝin pretekstante, ke nun mi ankoraŭ ne volas ĝeni mian kapon pri tia afero. Mi deziras nek edziĝi nek amatiĝi en la nuna tempo. Pri la detala kaŭzo mi tenis mian buŝon ferma malgraŭ ŝia obstina peto. Mi sugestis, ke ni estu ne geamantoj, sed nur ordinaraj geamikoj. Mi ankaŭ esprimis mian proponon, ke ŝi sin turni al iu alia kaj kun tiu fondu feliĉan familion. Tiel kondutis mi tute kontraŭ mia volo. Verdire, ni jam geamikiĝis multajn jarojn ekde kiam mi instruis anglan lingvon. En la konstanta kontakto kaj

interhelpo ŝi jam konkeris mian koron. Tamen mi ne povis ami ŝin, timante, ke ŝi suferos post nia eventuala geedziĝo. Pro la neeldireble malbeninda situacio mi ankoraŭ ne devas revi pri la edziĝo. Antaŭ tiu ĉi renkontiĝo ĉion malagrablan kaŝis la ŝajno, ke mi estas tia, kiaj estas la ordinaraj, tamen tiu neatendita forŝiro de la falsa ŝajno puŝis min multe pli profunden en la malĝoja abismo.

Ĝuste kiam mi kuŝante priploris mian malican sorton, mia patrino tenere vokis min. Venis amiko, ŝuldato de mia patro, por forpreni cent kilogramojn da greno. Mia patro ŝuldis de li cent juanojn kaj donacos tion kiel dankaĵon. Pri ĉio ĉi tia mi neniel plu surpriziĝis, ĉar ofte tiel kondutis plej parte de liaj estimataj ŝuldatoj. Mi do indiferente pesis la grenon kaj metis la grensakojn sur lian ĉarumon. Ĉe lia afabla adiaŭo, mi revenis en mian ĉambron senvorte.

Post tio, mi deove okupis mian kuŝejon. Mi ne sciis, post kiom longe, min vekis ekfrapo de pordfolio kontraŭ muro. Mia patro revenis kaj piede malfermis la pordon. "Ho, vi revenis. Jen varma akvo por lavi al vi la vizaĝon." Milda voĉo de mia patrino. "Kaj hodiaŭ venis Maljuna Li. Li forprenis la grenon."

"Jes, mi jam sciis," fridaj vortoj elflugis tra la lipoj de mia patro. "Ankaŭ mi promesis al Maljuna Wu (Ŭ), ke ni vendos al li la plej grandan arbon en nia korto kontraŭ kvindek juanoj. Eble li venos por dehaki ĝin en la sekvanta semajno."

"Kiom? Kvindej juanoj? Lastmonate oni volis aĉeti ĝin kontraŭ cent sesdek juanoj, sed vi rifuzis opiniante, ke lia oferata sumo estas ankoraŭ tro malalta. Ĉu vi forgesis?"

"Ne. Tion mi memoras. Sed vi scias, ke ni ŝuldas tricent juanojn al li. Li estas tre bonkora, dirante, ke ni ne hastu por redoni ĝin. Ni ja devas danki lin." Anstataŭ redoni, mia patro sciis nur danki, danki kaj dankaĉi!

Post momento, mia patrino ekparolis, "Hodiaŭ venis vendisto de vinagro. Ne havante monon, mi do ŝanĝis kvin kilogramojn da vinagro per du kilogramoj da maizo."

"Kio? Ĉu vi eklernis malŝpari vidante, ke al ni jam ne plu mankas la greno ĉijare? Sen vinagro oni ankaŭ povas manĝi!" Eble la informo de mia patrino ŝokis lin, ke li ekblekis.

"Kio? Kiel ŝparema vi estas! Ni ŝparas, ŝparadas de jaroj. Kiom ni havigis al ni per ŝparado? Neniom krom ŝuldon kaj dankon senĉesajn!" Rebutis mia patrino. Strange, ŝi kuraĝiĝis ekde kiam oni ja ne sciis.

"Haj--" anstataŭ sia kutima furioziĝo, mia patro elspiris longan suspiron kvazaŭ trapikita balono.

Mi kuŝis senmove kun pretendo, ke mi endormiĝis. Sed mi neniel povis elteni kaj malhelpi la aŭdon de miaj oreloj. Kiel bone estus, se mi surdiĝus nenio-aŭdeble! Mi ja bone komprenis, kial li vespiris. Kvazaŭ nemovebla montego, la neniam likvidebla ŝuldo peze premis lin kaj ankaŭ ĉiujn aliajn en nia familio. Foje, dum li estis iom pli bonhumora, mi aludis al li ŝerce: "Laŭ mia memoro, vi ekŝuldis en mia infanaĝo." Sed tamen, li respondis konfese, "Ne, malprave. Mi ekŝuldis ekde mia propra infanaĝo." Kvankam ĉiuj miaj familianoj laboradis diligente kaj elspezis ŝpareme, tamen ĝis nun mi ankaŭ ne sukcesis en elliberiĝo el niaj ŝuldoj. En la mondo ĉiuj ja estas tro bonkoraj kontraŭ la monprunta peto de mia patro. Mi supozis, ke la kaŭzo kuŝas en tio, ke estas multe pli profitdone prunti monon al mia patro ol deponi en bankoj.

Dum miaj penseroj vagadis sencele kaj nehaltigeble, kontraŭ mia volo, murmurado de mia patro kaj klakado de abako rompis la mortan silenton."... kaj du cent... kaj tricent..." Diable! Kiam li fermos sian buŝaĉon! "...kaj...kaj...kvinmil kvarcent dudek! Sume kvinmil kvarcent kaj dudek juanojn ni ankoraŭ ŝuldas. Ankoraŭ tiel multe!" Vespiris mia patro.

Momenton poste, susurado anstataŭigis lian veadon. Evidente li metis la kontlibron kaj abakon en sian antaŭan lokon.

Forpasis longa tempo antaŭ ol li ekfrapetis je mia kruro. "Filĉjo, ĉu vi dormas?" Post mia neado, li daŭrigis, "Mi aŭdis, ke vi rendevuis kun knabino. Ĉu vere?" Damninde, kiel li informiĝis pri tio!" Mi pensis en mi.

"Kiel vi informiĝis pri tio?" mi demandis.

"Kiel? Tian ĝojindan aferon vi povas kaŝi de mi?" Li ĝojplene respondis, "Filĉjo, verdire, tio tre plezurigis min. Kaj mi ankaŭ volas scii, kia estas ŝia sinteno. Se ŝi konsentas edziniĝi al nia familio, ne maltrankviliĝu pri la elspezo. Via Onklo Li, mia amiko, jam promesis prunti al mi du mil juanojn por via edziĝo. La alia mankantan sumon mi povas prunti de aliaj. Tio mi ja diris al vi multfoje delonge. Eĉ se ŝi ne konsentas, tio ne gravas. Maljuna Zhao diris, ke lia solfilino ankoraŭ atendas post vi senprudenta rifuzo. Se vi konsentas, li promesis postuli malpli ol la aliaj. Mi opinias, ke lia filino ankaŭ estas taŭga. En niaj ĉirkaŭaj vilaĝoj, ĉu vi povas trovi la pli diligentan kaj pli plaĉan? Ĉu vi forgesas la onidiron 'Virino senklerita, virino virta?' Kio estas via opinio pri tio?... Diru, kial vi ne malfermas vian buŝon? Vi ankoraŭ maltrankviliĝas pri nia ŝuldo kaj la elspezo? Ne necesas. Ne zorgu pri tio. Mi ĵuris al vi, ke mi povos redoni ĉiujn ŝuldojn en miaj lastaj jaroj. Nun kvankam mi aĝas iom pli ol ses dek jarojn, mi ja estas sana kaj forta, kaj mi povos almenaŭ labori daŭre dek jarojn. Mi certe ne postrestos la ŝuldon al vi. Kaj vi tute ne bezonas maltrankviliĝi pri la monsumo...Vi jam aĝas 28 jarojn, kaj vi scias klare, por viro dum sia tuta vivo la plej gravaj aferoj estas preni edzinon kaj konstrui domon. Se vi edziĝus, la domo ja estas nenio. Vi devs fondi vian familieton por ne malhonori niajn prapatrojn. Tio vere mordas nian koron, ke vi plurfoje fordankis la proponojn de svastinoj kaj eĉ de la knabinoj mem pro via stulta obstineco kaj zorgo pri nia ŝuldo. Tio vere mordis mian koron. Filĉjo, ĉu vi scias kion mi deziras nun? Mi vere envias tiujn, kiuj povas luli sian nepeton en la sino. Mi vere deziras vidi propraokule mian idetaron antaŭ ol mi eterne fermos miajn okulojn. Filĉjo, mia kara, estu obeema. Promesu do, vi plenumu la gravan aferon. Se vi jesas, mi kontentiĝos eĉ se mi oferos mian maljunan vivon. Bona filĉjo, diru jeson!"

Ne plu povante elteni la enuigan petadon, mi subite eksidis kaj respondis krude kun firma decido, "Paĉjo, mi promesu al vi, ke mi certe plenumos la plej gravan aferon. Ne plu zorgu pri tio!" Diable, eĉ mi mem konfuziĝis pri la signifo de mia "plej grava afero".

"Ho! bona filĉjo, obeema filĉjo! Mi vere ĝojas, ke vi konsentas finfine. Via antaŭa obstino vere donis al mi grandan malĝojon. Sed, bone, bone, bonege! Hahaha..."sekaj ridsonoj elŝprucis el la sendenta kaverno de lia ŝrumpa vizaĝo. Ha, li ankaŭ scipovis ridi! Kvankam pli orelpika ol orelplaĉa, tamen tio ja estis la unuafojo en mia memoro, ke li faras ridon!

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊

Eldonas Redakcio de ***Penseo***

Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)

Adreso: Fremdlingva Fakultato, Nanhai Kolegio de Sud-Ĉina Normala Universitato, Nanhai, Guangdong 528000, Ĉinio

Tel: (0757) 86366253 (hejme)

E-poŝto: vejdo@elerno.net

Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.

Por legi pasintajn numerojn de Penseo, vin turnu al www.elerno.net/penlisto.htm aŭ www38.websamba.com/penseo

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_